

4. Tada prekių ženklo savininkas pagal Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalį pateikė prašymą *restitutio in integrum*. Šis prašymas buvo paduotas nepaėjęs dviems mėnesiams po to, kai savininkas gavo pranešimus apie teisių panaikinimą, tačiau praėjus daugiau kaip dviems mėnesiams po to, kai juos gavo jo atstovas.
5. Remiantis Reglamento Nr. 40/94 78 straipsnio 2 dalimi Prašymas turi būti paduotas raštu per du mėnesius nuo termino nesilaikymo priežasties pašalinimo dienos. Šio apeliacinio skundo atveju kyla klausimas, nuo kada pradedamas skaičiuoti šis terminas.
6. Savininkas teigia, kad reikia atsižvelgti į datą, kai jis gavo pranešimą. Jis pats prisiėmė atsakomybę, pasitelkdamas trečiąjį asmenį, sumokėti mokestį už registracijos galiojimo pratęsimą. Klaidą jis pastebėjo ir ją galėjo ištaisyti tik gavęs šį pranešimą.
7. Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas pritarė VRDT pozicijai, pagal kurią reikia atsižvelgti į datą, kai VRDT išsiųstą pranešimą gavo savininko atstovas. VRDT rėmėsi Reglamento Nr. 2868/95 ⁽²⁾ 77 taisykle, numatančia, kad „bet koks VRDT pranešimas ar kitoks informacijos perdavimas tinkamai įgaliotam atstovui turi tą pačią galią, lyg jis būtų adresuotas atstovaujama asmeniui“.
8. Savininkas šiame apeliaciniame skunde teigia:
- i) Reglamento Nr. 2868/95 77 taisyklėje įtvirtintos nuostatos tikslas — leisti laikyti, kad kai VRDT išsiunčia šalies atstovui pranešimą dėl klausimų, kuriais šis atstovas yra įgaliotas veikti, ji įvykdo savo pareigą pranešti. Tokiu atveju VRDT nebeturi jokių pareigų. Tačiau šioje byloje tai nesvarbu.
 - ii) Kalbant apie terminą, per kurį reikia sumokėti mokestį už registracijos galiojimo pratęsimą, „termino nesilaikymo priežastis“ pašalinama, kai pats prekių ženklo savininkas ir (arba) asmuo, kurį jis specialiai įpareigojo sumokėti mokestį, realiai sužino apie tai, jog ne tyčia buvo nesumokėta.
 - iii) Mokesčio už registracijos galiojimo pratęsimą sumokėjimas yra paprasta finansinė operacija, kuriai atlikti nereikia būti atstovaujama teisininko. Taigi asmuo gali pats sumokėti mokesčius ar įpareigoti tai padaryti kitą asmenį. Kai šalies „atstovas“, kuris atstovavo šaliai vykstant procedūrai Tarnyboje, nebuvo specialiai įpareigotas sumokėti mokestį už registracijos galiojimo pratęsimą, pranešimas šiam atstovui apie tai, jog nebuvo sumokėta, neturi jokios reikšmės, nes tai nėra pranešimas šaliai ir negali jam būti prilygintas. Šis atstovas nėra teisiškai įpareigotas kaip nors reaguoti į tokį pranešimą (nors iš profesinio mandagumo jis galėtų jį perduoti savo klientui).
- iv) Šioje byloje nagrinėjamos aplinkybėmis kitiems tikslams paskirtas atstovas nėra „tinkamai įgaliotas atstovas“ kalbant apie pareigą sumokėti mokestį už registracijos galiojimo pratęsimą. Todėl tai, kad pranešimas buvo adresuotas jam, neatitinka Reglamento Nr. 2868/95 77 taisyklės ir joje įtvirtinta nuostata negali būti taikoma.
 - v) Trumpai tariant, svarbus yra asmuo, kuris yra įpareigotas atlikti aptariamą užduotį. Todėl tai, kad šis asmuo sužino apie praleistą terminą, nereiškia, jog pradedamas skaičiuoti terminas prašymui pateikti.
 - vi) Nors griežtai kalbant, Europos patentų konvencijos nuostatos neturi privalomosios galios Bendrijos teisėje, vis dėlto į jas reikia kuo labiau atsižvelgti. Kai egzistuoja Europos patentų tarnybos praktika dėl identiška suformuluotos nuostatos, ypač pageidautina, kad ši formuluotė būtų aiškinama taip pat. Jei aiškinama skirtingai, tai reikia, kad vienas iš aiškinimo variantų yra klaidingas. Apeliantė tvirtina, kad paraleliai priimti Europos patentų tarnybos sprendimai yra teisingi, kaip ir juose pateikiami argumentai.

⁽¹⁾ 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146)

⁽²⁾ 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos Reglamentas (EB) Nr. 2868/95 skirtas įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 t., 1 t., p. 189)

2009 m. lapkričio 26 d. AceaElectrabel Produzione SpA pateiktas apeliacinis skundas dėl 2009 m. rugsėjo 8 d. Pirmosios instancijos teismo (pirmoji kolegija) priimto sprendimo byloje T-303/05 AceaElectrabel Produzione SpA prieš Europos Bendrijų Komisiją

(Byla C-480/09)

(2010/C 24/70)

Proceso kalba: italų

Šalys

Apeliantė: AceaElectrabel Produzione SpA, atstovaujama advokatų L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi ir E. Marasà

Kitos proceso šalys: Electrabel, Europos Bendrijų Komisija

Apeliantės reikalavimai

- Panaikinti skundžiamą teismo sprendimą.
- Patenkinti pirmoje instancijoje pareikštą ieškinį arba grąžinti bylą nagrinėti Bendrajam teismui pagal Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnį.
- Priteisti iš Komisijos abiejose instancijose patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

1. Ieškinio pagrindų iškraipymas, teisės klaidos ir neracionalus bei prieštaringas motyvavimas, nustatant pagalbos gavėją ir įvertinant Komisijos diskreciją apibrėžti pagalbos gavėją.

Pirmu apeliacinio skundo pagrindu apeliantė *AceaElectrabel Produzione S.p.A.* (toliau — AEP arba apeliantė) skundžiasi, kad teismo sprendime yra rimtų trūkumų: Pirmosios instancijos teismas atmetė ieškinio pagrindą, susijusį su klaidingu pagalbos gavėjo nustatymu, o tai yra subjektyvi sąlyga nagrinėjama bylai taikyti sprendime *Deggendorf* suformuluotą principą (kad tam tikromis sąlygomis galima sustabdyti naujos pagalbos, kuri pripažinta suderinama su bendrąja rinka, teikimą, kol bus grąžinta anksčiau tai pačiai įmonei neteisėtai suteikta pagalba). Pirmiausia apeliantė neigia, kad šis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas, kiek jis susijęs su EB 88 straipsnio ir Reglamento Nr. 659/99⁽¹⁾ pažeidimu. AEP tvirtina, jog Pirmosios instancijos teismas iškraipė šią ieškinio pagrindo dalį, kuria apeliantė siekė tik nurodyti, kad pagalbos gavėjas klaidingai nustatytas dėl administraciniam aktui būdingų trūkumų. Teigdamas, kad pagalbos išieškojimo taisyklių pažeidimo klausimas yra visiškai nesusijęs su byla, Pirmosios instancijos teismas patvirtino, kad iškraipė argumentus, kuriais pagrįsta ši ieškinio pagrindo dalis.

Be to apeliantė skundžia teismo sprendimą tiek, kiek jame Komisijos sprendimas nepripažintas neteisėtu, nepaisant rimtos esminės klaidos AEP (naujos pagalbos gavėjos) priskiriant prie ACEA grupei (negrąžintos pagalbos gavėjos), pagrįstos klaidingu, nelogišku ir prieštaringu įmonių grupės ekonominio vieneto sąvokos, suformuluotos Bendrijos teismo praktikoje, taikymu. Apeliantė nesutinka, kad šią sąvoką galima taikyti, kai dvi atskiros grupės bendrai kontroliuoja *joint venture* (kaip yra AEP atveju), nes įmonių ekonominio vieneto srityje nusistovėjusioje teismo praktikoje kalbama tik apie tuos atvejus, kai kelias įmones kontroliuoja tik vienas subjektas. Klaida dar rimtesnė dėl to, kad Pirmosios instancijos teismas nusprendė, jog neturi reikšmės aplinkybė, jog 70 % AEP kapitalo yra kitoje ekonominėje grupėje, neturinčioje visiškai nieko bendro su negrąžintos pagalbos gavėja. Be to, Pirmosios instancijos teismas padarė klaidą taikydamas funkciškai savarankiškos įmonės sąvoką,

nusprendęs, kad ieškovės negalima laikyti funkciškai savarankiška, nes ją bendrai kontroliuoja dvi įmonės.

2. Ieškinio pagrindų iškraipymas, teisės klaida ir prieštaringas bei nepakankamas motyvavimas, kiek tai susiję su ieškovės argumentais dėl teismo sprendimo *Deggendorf* turinio vertinant nagrinėjamą bylą.

Antru ieškinio pagrindu apeliantė tvirtina, kad teismo sprendime klaidingai taikytas sprendimas *Deggendorf*, patvirtinant Komisijos vertinimą, jog yra objektyvus reikalavimas taikyti sprendimą *Deggendorf*. Apeliantė ginčija Pirmosios instancijos teismo argumentus, kuriais jis patvirtina, jog Komisija neprivalėjo pateikti tikslių ir išsamių įrodymų, kad pirmoji ir antroji pagalba bendrai taip neigiamai paveiktų valstybių narių tarpusavio prekybą, kad nauja pagalba taptų nesuderinama su bendrąja rinka. Įrodinėjimo našta, vertinant, ar pagalba, apie kurią pranešta, yra suderinama su bendrąja rinka, negali būti palikta laisvai nuožiūrai, ypač jei Komisija nepasinaudojo priemonėmis, kurias ji turi pagal procedūros reglamentą. Pirmosios instancijos teismas nenagrinėjo šių apeliantės pateiktų argumentų ir kritiškai neįvertinęs patvirtino Komisijos sprendimą. Galiausiai, Pirmosios instancijos teismas nesuprato ir nenagrinėjo apeliantės pateikto ieškinio pagrindo, kad sprendime *Deggendorf* pateikiama priemonė skirta ne bausti ankstesnės pagalbos negrąžinusias įmones, o tik išvengti vienai įmonei kelis kartus suteiktos pagalbos bendro neigiamo poveikio valstybių narių tarpusavio prekybai, dėl kurio naujoji pagalba būtų nesuderinama su vidaus rinka, kol bus grąžinta pirmiau suteikta pagalba.

⁽¹⁾ 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 659/1999, nustatantis išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339).

2009 m. lapkričio 27 d. pareikštas ieškinys byloje Europos Komisija prieš Čekijos Respubliką

(Byla C-481/09)

(2010/C 24/71)

Proceso kalba: čekų

Šalys

Ieškovė: Europos Komisija, atstovaujama S. Pardo Quintillán ir M. Thomannová Körnerová

Atsakovė: Čekijos Respublika